בס"ד

העלון טעון גניזה
עלון מס' 555
שבת פר' "בשלח"
שנת תשפ"א

העלון מוקדש לעילוי נשמת
יוסף בן רבקה ז"ל
שושנה בת אסתר ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
יורם בן אסתר ז"ל
בקי אליסיה בת מטילדה ז"ל

לרפואה שלמה
שלמה בן ויקטוריה
אולגה זימבול בת אמילי

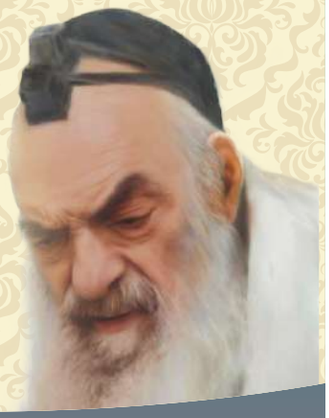

תפארת ינוז

ע"ש הצדיק המלוב"ז רבי ינוז חורי זצוק"ל, זיע"א

יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינוז" 03-6182992

מטעמים לשולחן

כי אני ה' רופאך (טו,כו)

הרפואה שעושה הקב"ה ורפואת רופא בשר ודם שונות זו מזו בתכלית השנוי, בתחומים רבים. רמז לכך הביאו המפרשים מן הכתוב אודות רופא בשר ודם "ורפא ירפא" בפ' דגושה, לעומת מה שנאמר על הקב"ה "טנח ה' רופאך" בפ' רפה. אין זאת, אלא שבא הכתוב לרמוז לנו כי רפואת הרופאים אינה רפואה מלאה, ותמיד נותרים עקבות למחלה או תופעות לואי ל"ע לתרופות, אבל רפואת הקב"ה רפואה שלמה היא, ואין הוא מותיר אחריו עקבות למחלה שהיתה. עוד על רפואת הבורא יתברך זכה רבי פינחס מילר לשמוע מפי קדשו של **האדמו"ר מסטמאר זצ"ל**, כפי שספר בספרו **"עולמו של אבא"**. היה זה בהיותו בן חמישים וחמש שנה. מחלה קשה תקפה אותו והרופאים התקשו באבחונה, בינתים אסרו עליו מכל וכל את ההשתתפות באקס הכתרתו לרב של בנו ובחתונתו, ובאותם ימים של טרום השואה, סבור היה שאין כאב לב גדול מכך...באחד הימים זכה לבקור מיוחד של האדמו"ר מסאטמר וכל הפמליא שלו. במהלך הבקור התענין האדמו"ר בסוג המחלה, וכששמע שהרופאים עדין לא הצליחו לקבוע את הדיאגנוזה, הגיב כי ידוע בשם גדול אחד שברפואת בשר ודם ישנה כפילות "ורפא ירפא", לעומת רפואת הקב"ה שבה נאמר רק פעם אחת "אני ...רופאך", וזאת משום שרופא בשר ודם לעתים מקלקל והאדם נזקק לרופא אחר שיתקן את מה שקלקל-אבל הקב"ה רפואתו אמיתית ושלמה. ועוד, נאמר בפסוק:"כל מחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך, כי אני...רופאך", ולכאורה קשה, אם אין מחלה-מפני מה צריכים רופא? ענין זה מתורץ לפי דברי **הרמב"ם**, האומר כי האדם אשם במרבית המחלות הבאות עליו, מפני שבמו ידיו הוא מביא אותן עליו באכילה ובהתנהגות בלתי בריאה, והרי הוא כעור שנכשל תמיד ומחבל בעצמו. לפיכך, רופא טוב, צריך להדריך את המטופלים שלו, כך שינהלו אורח חיים בריא ולא יביאו על עצמם במו ידיהם את מחלתם, ואת התפקיד הזה ממלא הקב"ה, כביכול, בדאגתו לכך שבני ישראל לא יחלו כלל. ה**"חתם סופר"** מסביר זאת באופן שונה ב**"תורת משה"**: רופא פרטי, המקבל שכר על כל טיפול במחלה, מעונין שהאדם שלפניו יהיה חולה, כדי להרויח עוד ועוד כסף, לעומתו, הרופא המשפחתי, המקבל סכום קבוע למשך השנה כולה, אין בו שמץ של רצון שהלקוח יחלה, חלילה, שכן כל תפקידו הוא לשמור על בריאותו ולמנוע ממנו מחלות. השי"ת נתן לנו מצוות, חוקים ומשפטים-כולם נועדו לשמור על בריאות נפשנו ולמנוע מאיתנו כל מחלה, לפיכך הקב"ה הוא בגדר רופא משפחה קבוע "אני ה' רופאך" ומכח היותו רופא כזה "כל המחלה...לא אשים עליך". החולה הגיב ואמר כי יתכן לפרש בענין זה את דברי רש"י: "ואם אשים הרי היא כלא הושמה כי אני ה' רופאך" לפי דברי הגמרא (מגילה יג ע"ב) שהקב"ה מקדים אצל ישראל רפואה למכה, כדי שתהיה הרפואה כסתימה דמעיקרא שאין סופה להתפרק, וזהו "אני ה' רופאך"- השם "ה"' מבטא "היה הווה ויהיה", שמשמעותו : אני ה', שהייתי בעבר, ועוד בטרם הגיעה המחלה כבר הכנתי לך את רפואתה. לפני צאתו מבית החולה, לחץ האדמו"ר את ידיו, אחל לו רפואה שלמה ואמר בשם גדול אחד "כי אני ה' רופאך", ההכרה הזו "כי אני ה'", היא עצמה טומנת בחובה רפואה לכל המכות כולן....

ה' ימלך לעלם ועד (טו, יח)

קבלת עול מלכות הקב"ה עלינו, הטמונה במילים " ה' ימלך לעלם ועד"-היא ה'שפיץ', השיא של שירת הים. כך גם אומרים לפני תפלת שמונה עשרה של שחרית, בסוף ברכות קריאת שמע: "יחד כלם הודו המליכו ואמרו: ה' ימלך לעולם ועד", כי זו המסקנה של יוצאי קריעת ים סוף וגם של "אז ישיר". באר רבי אברהם יצחק הכהן קוק שליט"א בשם רבי שלום אברוצקי שליט"א: משל לאדם המתארח אצל ידידים ואוכל על שולחנם. בעלת הבית מגישה לו מנה אחר מנה, והוא כמובן משתדל להחמיא כל פעם, כמה נהנה הוא מהמאכלים הטעימים, אך היא איננה יודעת האם, באמת, אוהב הוא את המאכלים שהכינה, או שמחמיא מפאת הנימוס. מתי מתברר לה שאכן מחמאותיו כנות? כאשר יבקש מנה נוספת. אז מתברר שאכן אוהב הוא את המאכל ומעונין בו. השיא של שירת הים הוא:"ה' ימלך לעלם ועד", אנו מעונינים בהמשך מלכות ה' בעולם! זו הראיה שאכן שמחים אנו בקבלת עול מלכותו יתברך ומעונינים בה בכל לבנו.

ומתוק האור

זמני שבת
פרשת "בשלח"

	פלג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
ירושלים	4.01	4.36	5.50	6.30
תל אביב	4.02	4.52	5.51	6.26
חיפה	4.00	4.40	5.49	6.24
באר שבע	4.03	4.53	5.52	6.27

הפטרה: "ותשר דבורה"

ההלכה השבועית

הלכות שבת
הלכות דש, חליבה, סחיטה

א. מגבונים לחים שעשויים לנגב ולקנח תינוקות אחר עשיית צרכיהם, מותר להשתמש בהם גם בשבת ויום טוב, אלא שיש להזהר לנגב בנחת, ולא לדחוק המגבונים בחזקה, משום איסור סחיטה.

ב. אסור לרסק בשבת שלג או ברד כדי שיזובו מימיו, גזירה שמא יסחוט פירות העומדים למשקים, אבל מותר ליתן אותם בכוס של מים או של יין, והם נימוחים מאליהם, וכן אם נתנם בחמה או כנגד המדורה ונפשרו מותרים. לפיכך הנוטל ידיו בחורף יזהר שלא יטול במים שיש בהם שלג או ברד, ואם הצורך ליטול יזהר שלא ידחקם בין ידיו כדי שלא ירסק, ואם יש קרח בכיור מותר לשברו כדי ליטול מן המים שתחתיו. (ש"ע סעי' י- יא). והאחרונים הסכימו להתיר לשבר אף קרח שבנהר או בבאר. וכן עיקר.

ג. מותר לכתחלה לתת סוכר לתוך כוס של תה, ולבחוש בכפית ולרסק את הסוכר שבתוך הכוס, ואף על פי שלדעת מרן אין לרסק את השלג והברד שניתנו בכוס של יין ושל מים, לרסק את הסוכר מותר לכל הדעות. ד. מן הדין מותר לרחוץ ידיו בשבת בסבון, ואין בזה לא משום ממחק, ולא משום מוליד, והמחמיר תבוא עליו ברכה. ובעל נפש ימנע מלרחוץ ידיו בסבון, אבל מותר לו לרחוץ בסבון נוזל (מי סבון). ואחינו האשכנזים נוהגים איסור בסבון. ורופא המטפל בחולים בשבת רשאי לרחוץ ידיו בסבון בשבת, ואין להחמיר.

חזון עובדיה

סיפור השבוע

אף אחד לא יכול להניח את האצבע ולומר: "הנה זאת היתה נקודת הזמן אשר ממנה נפתלי אמסלם הפך מבחור סימפטי חייכן ומאיר פנים, לטיפוס קשוח, נוטר, מעניש ולעיתים אף מתאכזר". נו טוב, כולנו יודעים שהקב"ה ברחמיו המרובים, דאג שהתינוקות – כולם – יוולדו עם אור על פניהם, וניצוצות של חיננויות הבורקות מעיניהם. אין תינוק שהוא לא חמוד, מתוק, זיס, ממש לנשק אותו. כל תינוק הוא הנסיך האולטימטיבי של האמא שלו, אשר אין לה ספק שהוא יהיה ראש הממשלה הבא, או אולי הרמטכ"ל במקרה שהוא בא ממחנות החולין, או שהוא יהיה גדול הדור הבא, ואם לא אז בטח ראש ישיבה ששמו יהדהד בכל הארץ, אם הוא בא ממקומותינו. וטוב שכך, ואף יפה שכך, טוב לאמא, טוב לתינוק, טוב לאווירה המשפחתית אשר רוגשת וגועשת מנחשולי שמחה, עם היכנסו של הפוטנציאל החדש לתא המשפחתי. לגופו של עניין, תינוק הוא תמיד חמוד ומתוק כדי שיהיה ניסבל ואהוד על הוריו ואחיו, לרגל העול הכבד שבגידולו, הדורש התעסקות עם ריחות שונים ומשונים, בוץ, לכלוך, ושאר ירקות. תארו לעצמכם, שתינוק מצוי מבליח לאוויר העולם, עם חמיצות פנים של כבן 55, רצינות בעפעפיו, קמטי זיקנה על מצחו, ורעידות פרקינסון קלות בידיו. אפשר היה להתעלף, וספק רב אם היתה אמא אשר היתה ששה ועולזת לטפל במין יצור דוחה שכזה. מה רבו – כאמור – רחמי השי"ת שנסך חנדלע"ך על פני בני התשחורת. אלא שככל שאצות להן השנים על פני האדמה ולוחות השנה, דוק מכוער משהו, הולך ודוחק עצמו לפנים, לידיים, לרגליים, ואף מעצב קיפלי שומן על בטנים שהיו פעם רזות ושריריות. נו מילא. ובאותה נשימה נוסיף, כי עם שינוי תווי הפנים ומימדי הגוף, גם האופי – לפעמים – מתהפך, כך שילדון חינני סמוק-לחי ושופע אמפטיה, עלול להתהפך לטיפוס נירגן, כעסן, מריר ובלתי ניסבל. "... וזה בדיוק מה שקרה עם מיסטר נפתלי אמסלם", טוענות הלשונות הטובות, או הרעות, תלוי בעיני המאזין, או המתבונן. "הוא היה תינוק מקסים, ילד מדהים, נער טוב לב, עלם חמודות, עד שנכנס לעסקים" אומרות אותן לשונות ניפתלות. "הוא היה אהוב על כל סביבותיו, חמים ורך להפליא, מאזין בקשב רב לכל פונה, מרבה חסדים ומעשים טובים, עד שהתחיל להריח כסף גדול". זאת למודעי, כי נפתלי בן לזוג הורים מסורתיים, היה תלמיד למופת בבית הספר הדתי אליו נשלח, עזר לחבריו בשיעורי הבית ועשה נחת רוח להוריו ולמוריו, ואף בשרותו הצבאי קנה לעצמו אוהדים וידידים לרוב. עשרות שנים חלפו מאז התינוק המקסים והילד המדהים הפך חברבורותיו, והנה הוא כיום בוס שנוא, בלתי ניסבל, מריר, צונן, אשר שפתותיו לא זוכרות מתי הן התעוותו מעלה מטה, או ימינה שמאלה, כדי ליצור פס של חיוך קטנטן. הארת פנים? מאן ד'כר שמיה. המושג הזה נטמן עמוק עמוק בגינת הוילה של נפתלי אמסלם, אשר לימוניותו החמצמצה הפכה לשם דבר בקרב קהיליית אנשי העסקים.

או.קי. קצת פרטים. ובכן נפתלי אמסלם, הינו בעלים ויו"ר של הקונצרן הידוע C.D.B או בעברית כ.ג.ב. (ראשי תיבות: כסף גדול בכיס), אשר עוסק בין השאר בבנייה, איחסון ויבוא של כל מיני קעצ'קעס מסין יפאן ומדינות אסיה הענויות. הוא קונה בסנט או שניים ומוכר בדולר, ותעשו לבד את חשבון מתח הרווחים שלו. במסגרת סיפור בן 1,800 מילים פלוס מינוס, קשה לספר לכם על עלילותיו העסקיות של נפתלי, אך נדגיש חזור והדגש, כי הכל חוקי, הכל לבן, הכל מוצהר, ואין לו שום תיק ירוק סגול או שחור באף מדינה. הילדון שגדל בתל-אביב בשכונה קטנה ועניה, לזוג הורים בעלי מכולת, השכיל להטמיע את היושר העיסקי מהוריו, ועבד תמיד בלבן. "אין לי מה להסתיר" נהג לומר "מי שיש לו מה להסתיר חי כל חייו בפחדים, ובסופו של יום הוא ייחקר. אני מונע את עצמי מחקירות כבר מראש, ובואו תבדקו, אני זך טהור ולבן כשלג". הו, הו, כמה שהוא אהב את הביטוי שיחס לעצמו "אני זך טהור ולבן כשלג". ללמדנו, שאם יש למישהו טענות, שיניח אותן על השלג, וכשהוא יימס, הן גם תמסנה. עם כניסתו לביזנס הגדול, החל נפתלי לאבד אט אט, את חברי הילדות, את ידידיו מן הצבא, והחל להתחכך בעשירונים והמאיונים העליונים, אך יחד עם זאת איבד את זוהרו העממי של בן שכונה, של אחד מהחבר'ה. במשרדי הענק שרכש באחד המגדלים הענקיים בלב העיר, רחשו כדבורים עמלניות עשרות רבות של פקידים ופקידות, עורכי-דין, יועצים, עובדי מטבח ונקיון. כאשר כולם כאחוזי אמוק, דיבוק או קדחת, עסוקים עד נחיריהם כדי לרומם את עסקיו של הוד רוממותו נפתלי, אשר צמיחה של פחות מ- 20% בשנה היתה מרתיחה את דמו. שכרם של עובדיו היה מקביל למצב רוחו, או לצמיחת עסקיו. מה פרוש? אם הצמיחה היתה קצת מתחת ל-20% הוא קיצץ בשכרם בסכין קצבים, ללא רחם. אם היה נרשם איזשהו הפסדון קטן באחד הרבעונים, הוא היה מסוגל לכווץ את המשכורות ב- 30%, לפטר חמישה פקידים, ולאיים על השאר "אתם בדרך". הם לא נשמו לידו, וכשענו על שאלותיו ברכיהם נקשו דא לדא. אך כאמור וכנודע, אם הייתם מתעניינים אצל נפתלי שיגדיר את אופן יחסו לעובדיו, הוא היה משיב ללא ניד עפעף "אני? בשביל העובדים שלי זך וטהור ולבן כשלג". נו טוב, שהרי אצל כל גביר או שר או אוטוריטה כזו או אחרת, מסתופפים כמה וכמה מלחכי פינכה שמשבחים ומפארים ומרוממים את "הבוס הטוב, המתחשב, הרחמן, שמוכן להפסיד, העיקר שתהיה פרנסה למשפחות בעם ישראל". אפשר היה למות מהחנופה הזו, אבל גם היא הסתובבה לידו, ועוד איך הסתובבה, והנה נטה להאמין בה. המקרה התרחש יומיים לפני שסופת השלגים הגדולה פרצה בירושלים וסביבותיה, ובמידה מסויימת הוא היה הקדימון של הסערה הגדולה.

אמסלם הגדול ניגש לעופר גדישי, איש השיווק הכי שקט במחלקה, שעשה עבודה טובה בלי רעש וצילצולים. האופי החרישי של הפקיד המסור, לא מצא חן בעיני נפתלי, משום מה – וללא הצדקה – נדמה היה לו שהפקיד הזה הוא תכסיסן. הבוס הרים כמה ניירות מעל שולחנו של גדישי, בחור דתי עדין נפש, והחל לעלעל בהם. אחר-כך הוא לחץ על עכבר המחשב והעלה את נתוני השיווק מסין.

גדישי כמעט נשנק מאימה וחרדה. לאמיתו של דבר לפחדיו לא היה מקום, שכן בחודשיים האחרונים נירשמה אצלו עלייה יפה בהכנסות ביחס שבין הוצאות היבוא, האיחסון ורכישות הספקים. הוא אפילו לא הספיק לעדכן את כל הנתונים כדי להגיש את הדו"ח המחמיא. אך כל ההצלחה הזו, נמוגה בצ'יק צ'ק, לנוכח התגובה הניזעמת של הבוס אמסלם. "גדישי, אתה מנהל רישומים שהם בלאגן גדול. חלק מהסחורה נעלמה מן האיחסון, אני רואה פה גם דו"ח שגוי, והפסד של 12% ביבוא הנעלים הסיניות".

גדישי לקח טיפונת אוויר לריאות, כדי לפצוח בהסבר נהיר שיעמיד את הבוס על מקומו, אבל הבוס הקדים אותו "גדישי, אתה עובד חסר אחריות ואתה מהרגע מפוטר!!! תאסוף את הציוד האישי שלך וסע הביתה, אני לא צריך אותך פה יותר... שלום". גדישי ההמום ניסה למלמל כמה מילים, לסנגר על עצמו, אך הבוס הזעום צווח עליו "אתה לא מבין? אני! לא! צריך! אותך! פה!". דממה מעיקה שררה במרחב המשרדים. כולם שמעו, כולם ראו. מי שהכיר את גדישי ידע שהבחור עובד מצויין, אין עוול בכפיו, אבל מי יכניס את עצמו ללוע המבעבע של אמסלם, בעיקר שהוא מצוי בסערת שאגות שנועדה להטיל חיתתה על אלה שעוד מסתובבים במשרדיו, עם עתיד חיוור לקבל את משכורתם הבאה. "לא צריך אותי, לא צריך" אינפף עופר גדישי עלוב ונעלב, וסחב את רגליו לעבר היציאה, מלווה במבטים נפחדים של עובדים המומים. הוא ירד במעלית, עצר מונית שירות ונסע לירושלים. "הוא לא צריך אותי, שיהיה בריא. גם אני לא צריך אותו" הרהר העובד המזועזע, אשר בזמנו הפנוי, בעיקר בשעות הערב והחופשות, התנדב לאירגון חסד מוכר.

המשך בשבוע הבא- באדיבות המחבר הרב קובי לוי

>> ניתן לשלוח סיפורים לרב קובי לוי לפקס: 09-8820166 <<

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

לאחרונה סבלתי מפחדים, בעיקר בלילה, ויש לזה כמובן עוד כל מני השלכות. אז התקשרתי ל**"חסדי ינון"** והזמנתי לי **"פדיון נפש"** והשבח לאל, תודה לבורא עולם, אחרי שלושה ימים זה עבר לי...התקשרתי להודות...

בעילום שם

לגיסי היו כל מני כאבים , הלך לרופא, ואמרו לו שיש חשש למחלה חס וחלילה. מיד כשזה נודע לי התקשרתי ל**"חסדי ינון"** והזמנתי לו **"פדיון נפש"**. שלחו אותו לכל מני בדיקות, ובסוף מצאו שזה הליקובקטר שזה בכלל חיידק במערכת העיכול... וברוך השם עבר לו. הודו להשם כי טוב...

בעילום שם

ילדתי בשעה טובה, ולאחר הלידה נכנסתי לדכאון, מה שנקרא דכאון לאחר לידה. זה מסוג הדברים שאף אחד לא מכין אותך לזה, ולא יודעתי בדיוק איך להתמודד. במיוחד שהיה לי תינוק קטן לטפל. התקשרתי ל**"חסדי ינון"** הזמנתי **"פדיון נפש"** ופשוט, הכל נעלם. ישתבח שמו, חזרתי לעצמי, אני שמחה כמו פעם, וחזרתי לתפקוד מלא. אפשר לתאר את זה כמו איזה ענן חורפי שחלף מעל ראשי, וקרן אור חזקה העלימה אותו...ישתבח שמו לעד!

בעילום שם

מגיע לי מזל טוב! נשמע קול נרגש מעבר לקו. היתי מעוכבת שידוך כמה שנים. בחוג שלנו, בחורה בגילי נחשבת למעוכבת. לפני שהמצב הזה ישתרש אצלי, התקשרתי ל**"חסדי ינון"** שיעשו עבורי **"פדיון נפש"** לזווג הגון. וחודשיים לאחר הפדיון התארסתי...

אין לי מילים להודות, תודה אבא!

בעילום שם

לילדה שלי היתה מחלת עינים כרונית, היא טופלה בכדורים מסוימים, ולמרות הכל המצב שלה החמיר. לאחר בדיקה של הרופא היא קבלה כדורים שפוגעים בכבד. בגלל הסיכון שבדבר לפני שהבאתי לה את הכדורים התקשרתי ל**"חסדי ינון"** והזמנתי לה **"פדיון נפש"**. בנתיים לא התחלתי את הכדורים בכלל וגם את הכדורים אחרים שקבלה הפסקתי לה והיא מרגישה יותר טוב ברוך השם, ומאז מצבה השתפר. אין עוד מלבדו. תודות לבורא עולם!

א.ח

מטבע הישועות של הצדיק

המסוגל להגנה
מעין הרע, מזל,
בריאות איתנה,
פרנסה בשפע

לשמירה, ברכה והצלחה

לפרטים בקו הישועות 03-6182992

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 03-6182992

לזכוי הרבים- ניתן לשלוח סיפורי פדיונות לפקס 077-2182992 . נא לציין שם וטל'. הפרטים נשארים במערכת או יפרסמו לפי בקשת השולח

בסיעתא דשמיא יצא לאור ספר

חובות הלבבות
שער הבטחון המתורגם

מאת **רבנו בחיי אבן פקודה** זצ"ל.

בשפה עכשווית וקולחת, מותאם לקורא בן זמננו.
ממרחק של 1000 שנה כתביו של רבינו בחיי
אקטואלים מאי פעם, למתמודדים עם
נסיונות השפע והחומריות של דורנו.

חדש!

ניתן להשיג "בחסדי ינון" 03-6182992

בהוצאת תכלת

החיזוק השבועי
פטירת הרב יוסף יצחק שניאורסון

מסלול המוביל אותנו לעולם שלא יגמר לעולם... באחד הימים נקרא הרב יוסף יצחק לחקירה אצל מפקד רוסי, על דבר פעילותו באירגון מחתרת יהודי. כל מה שניסה המפקד הרוסי לעשות כדי להוציא מהרב הודאה על פעילותו באירגון עלה בתהו, הרב עמד ושתק. כשראה כך המפקד הרוסי שלף את אקדחו ואמר לרב: "אם אינך מתחיל לדבר, כאן יהיה סופך!" אמר לו הרב: "הצעצוע הזה יכול לאיים על אנשים שלהם עולם אחד ואלים רבים. את מי שמאמין באל אחד ושני עולמות - אין צעצוע זה מפחיד". איומים, פחדים, דאגות וחששות ממאנים לפסוח על כל בריה, אין אדם שלא חש אותם במהלך חייו. הרב יוסף יצחק נתן לנו במשפט אחד להפנים שכל הפחדים והחששות, האיומים ודאגות יכולים להעלם כלא היו כשנדע ונכיר בעובדה שיש לנו אבא אחד גדול בשמיים ועולם נדיר המחכה לנו... כל אחד מאיתנו יכול לזכות להיות בנתיב המוביל לעולם נצחי, טהור ונקי, עולם אשר יחליף את העולם הנפלא הזה, אך הזמני... רק המחשבה הזו צריכה ויכולה לתת לנו כוחות ושמחה לחיים ארוכים וטובים. כל קושי ופחד, חשש ודאגה ישברו אם נזכור שאין עוד מלבדו, שהוא המחליט, הדיין והמוציא לפועל הכי טוב שיש... עוד היום ננתב עצמנו למסלול הנכון המוביל אותנו לעולם שלא יגמר לעולם...

רונן קרתא

הפרשה המצויירת
// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" \\

לע"נ נח בן טראקי, יסמינה בת מסעודה, יהושוע בן עזיזה, רחל בת פלילה, יעקב בן רוזה, אמילי בת רוזה, צבי בן אילנה ז"ל

לפרסום והקדשה ניתן לשלוח לפקס 077-2182992 או לטלפון 03-6182992. הארות והערות יתקבלו בברכה...

ניתן לתרום ל"חסדי ינון" בכרטיס אשראי בקו הישועות 03-6182992 ובבנק הדואר חשב' 3640582 ע"ר 580437440